

Arrest

**nr. 69 437 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. REYNAERT, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 mei 2011.

1.3. Op 29 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Herat, provincie Herat, afkomstig te zijn. U bent een sjiitische Tadjiek. Tien à elf jaar geleden besloten jullie naar het dorp Hadji Akhund in het district Injil, provincie Herat, te verhuizen. Tijdens de zevende maand (september – oktober 2010) werd jullie zoontje door de Taliban ontvoerd. De Taliban eisten 50.000 dollar losgeld en gaven jullie daarvoor twee à drie dagen tijd. Na twee dagen belden ze jullie opnieuw op. Jullie zeiden dat jullie enkel 20.000 dollar bij elkaar hadden gekregen. De Taliban zeiden dat ze jullie later zouden terugbellen. Toen jullie enkele uren later opnieuw door hen werden opgebeld zeiden ze dat jullie nog een dochter hadden en dat ze wilden dat jullie haar aan hen zouden geven. U was in paniek en zei dat u later een antwoord zou geven. U heeft overlegd met uw echtgenote, N.(...) N.(...) (O.V. 6.723.578), uw neef A.(...) en uw broer. Uw broer raadde u aan om meer tijd te vragen aan de Taliban om aan uw dochter te kunnen uitleggen dat er een huwelijksaanzoek zou komen en dat de Taliban dan ook officieel het huwelijksaanzoek moesten komen doen omwille van jullie eer. De Taliban gingen hier mee akkoord en zeiden dat jullie 20.000 dollar moesten betalen om jullie zoon vrij te krijgen in ruil voor jullie dochter en dat ze later een huwelijksaanzoek zouden komen doen. U had met uw broer afgesproken dat als jullie zoon zou worden vrijgelaten jullie de volgende dag zouden vluchten. U heeft het geld op de afgesproken plaats gelegd en uw zoon kwam 's avonds vrij. De volgende morgen zijn jullie naar Kabul gegaan, naar de schoonvader van uw broer. Daar zijn jullie nog zeven – acht dagen gebleven. Jullie vlogen met een visum dat door de smokkelaar was gemaakt naar Turkije. U kwam op 9 november 2010 in België aan terwijl uw echtgenote pas op 17 november 2010 in België aankwam. Op 17 november 2010 vroegen jullie samen met jullie twee kinderen, Z.(...) en A.(...), asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen. Kopieën van de informatie waarop het Commissariaat-generaal (CGVS) zich baseert werden aan het administratief dossier toegevoegd.

Uw verklaringen op het CGVS doen immers ernstig twifelen aan uw beweerde verblijf in het dorp Hadji Akhund in het district Injil in de provincie Herat. Vooreerst bleek uw geografische kennis van uw beweerde regio eerder miniem te zijn. Ook al kon u de omliggende provincies van Herat opnoemen, toch bleek u maar in staat om één van vier aangrenzende districten van Injil op te noemen, namelijk Guzara. U vermeldde nog Adris Khan als een aangrenzend district maar volgens de informatie waarop het CGVS zich baseert is Adris Khan geen district grenzend aan Injil (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote gaf correct de aangrenzende provincies weer, doch ook zij stelde foutief dat enkel het district Guzara grenst aan Injil (CGVS N.(...), N.(...), p. 3). Bovendien is het opmerkelijk dat volgens uw verklaringen ongeveer 150 families in uw dorp zouden wonen, wat volgens Afghaanse normen bezwaarlijk als een klein dorp kan worden aanzien, maar dat uw dorp niet op de AIMS kaarten of de 'falling rain' website kon worden teruggevonden (CGVS, p. 4). U verklaarde dat Hindawand, Guzare, Khoja Soruna en Jaghora dorpen zijn die in de buurt van uw dorp zouden liggen (CGVS, p. 4). Op Hindawand na kunnen deze dorpen ook niet op de AIMS kaarten worden terug gevonden. Mits enige toegeving kunnen Jegharian, dat op ruime afstand ligt van Hindawand, en Gurazan als respectievelijk Jaghara en Guzara worden aanschouwd. Wanneer u de vraag werd gesteld hoe het districtscentrum van Injil heet, antwoordde u dat dit Injil is. Toch bleek u niet te kunnen duiden hoe ver het districtscentrum van uw dorp ligt. U antwoordde dat er verschillende dorpjes rondom zijn. Wanneer de tolk de vraag had herhaald antwoordde u dat er in Injil vier à vijf dorpjes zijn, verschillende dorpen, en dat die elk op een afstand van 30 à 40 minuten zouden liggen. Opnieuw werd u de vraag gesteld waar het districtscentrum van Injil is waarop u vroeg wat er werd bedoeld. Toen u nogmaals de vraag werd gesteld antwoordde u dat dat de naam is van het district maar dat er geen echt centrum of districtshuis bestaat (CGVS, p. 5). Dit is tegenstrijdig aan de informatie die aan het dossier werd toegevoegd waar op de AIMS kaart kan worden vastgesteld dat het districtscentrum met een S-teken wordt aangeduid en een artikel waarin een aanval op het districtscentrum wordt gerapporteerd. Wanneer werd gepeild of er in het district Injil een ziekenhuis of kliniek is, antwoordde u van niet. Toen u nog eens werd gevraagd of er geen kleinere klinieken zijn in het district zei u dat er enkel plaatsen zijn waar dokters komen maar dat er geen echte klinieken zijn (CGVS, p. 4). Zoals blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier zijn er een twaalfstal klinieken in het district Injil. Eveneens stelde u dat er geen vluchtelingenkampen in uw district te vinden zijn (CGVS, p. 9). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier

blijken er in uw regio, Herat, drie IDP (Internal Displaced Persons) kampen te zijn en is het toch wel heel opvallend dat u hier geen melding van maakt. Daarenboven blijkt het kamp Maslakh het grootste vluchtelingenkamp van Afghanistan te zijn waar tijdens zijn piek in 2000 12.000 families werden opgevangen. Het is opvallend dat u daar blijkbaar niet van op de hoogte bleek te zijn daar er van uit kan worden gegaan dat u hieromtrent toch iets moet hebben opgevangen. Over de buitenlandse troepen wist u enkel te vertellen dat ze aanwezig zijn in de stad maar niet in de dorpen. U gevraagd naar de nationaliteit van de buitenlandse troepen, antwoordde u dat het Amerikanen zijn. Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat het Italiaanse troepen zijn die in Herat zijn gestationeerd. Verder wist u ook niet te zeggen waar deze troepen dan wel zouden gelegerd zijn (CGVS, p. 9-10).

Ook al kon u dus enige zaken over Herat stad vertellen, toch bleek dat u over essentiële geografische en specifieke zaken in uw district Injil, waar u de laatste tien tot elf jaar zou hebben verbleven, het antwoord schuldig moest blijven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet zeer vertrouwd leek met enkele namen van invloedrijke of prominente figuren uit uw district Injil. U bleek geen enkele gouverneur van Herat onder het regime van de Taliban te kunnen opnoemen. U stelde dat u geen interesse had voor de Taliban en dat het bovendien buitenlanders waren. Uw uitleg kan maar nauwelijks overtuigen. U dan gevraagd wanneer de Taliban uit Herat werden verdreven, kon ook hierop geen genuanceerd antwoord geven en stelde dat het in 80 of 81 was (CGVS, p. 9). Nog meer opmerkelijk is dat u totaal niet in staat bleek te zijn om belangrijke personen uit uw district Injil te kunnen opnoemen. U antwoordde dat Hadji Ahmad Shah een rijke persoon was en dat hij de verantwoordelijke was van uw dorp Hadji Akhund. U echter gevraagd naar belangrijke personen in uw district Injil, verklaarde dat er nog andere rijke mensen zijn maar dat u de rest niet kent, dat andere personen verantwoordelijk waren voor andere dorpen. Toen u specifiek naar commandanten of districtshoofden uit uw district werd gevraagd kon u hierop niet antwoorden. Toen u nogmaals naar het districtshoofd werd gevraagd op het moment dat u Afghanistan heeft verlaten verklaarde u dat Hadji Akhund 'die van uw plaats was'. Gezien dit geen antwoord was op de aan u gestelde vraag werd u nogmaals gevraagd wie het hoofd was van uw district waarop u dan maar foutief stelde dat zulk een persoon niet bestond (CGVS, p. 9). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bleek dat in februari 2010 Sufi Abdul Rauf districtshoofd van Injil was.

Toen u verder in het interview sprak over ontvoeringen van kinderen door de Taliban werd u nogmaals gevraagd naar de commandanten die in uw regio actief waren. Opnieuw kon u hierop niet antwoorden en stelde u dat ze in het geheim werkten en geen naam achterlieten. Dat u enerzijds zou weten dat deze ontvoeringen door de Taliban worden uitgevoerd maar anderzijds dan geen enkele commandant, noch van de Taliban noch van andere partijen kan opnoemen, is uiterst bevreemdend (CGVS, p. 9, 12). Gezien u stelt dat dergelijke ontvoeringen schering en inslag waren kan er toch van worden uitgegaan dat hierover in de regio zou worden gepraat en u enkele namen van daders/verantwoordelijken moet hebben opgevangen. Toen u met de naam mawlawi Abdul Hamid werd geconfronteerd bleek u deze bekende leider van de Taliban in Herat niet te kennen (CGVS, p. 10). Evenmin deed de naam van Ghulam Yahya Akbari bij u een belletje rinkelen, terwijl hij gekend stond als de aanvoerder van de 'Mudjaheddin van Herat' en in oktober 2009 in kader van een operatie uitgevoerd door de Verenigde Staten gedood werd (CGVS, p. 12). Het is opmerkelijk dat u zo weinig weet over deze lokale gezaghebbers van de laatste jaren in Injil en Herat, gelet op het belang van dergelijke figuren in de Afghaanse maatschappij die in belangrijke mate op een tribale basis gevestigd is. In deze tribale structuren in Afghanistan spelen de reële machthebbers, zoals gouverneurs, commandanten en stamoudsten een dermate belangrijke rol en oefenen ze een zodanig grote invloed uit op het dagelijkse leven van de gewone burgers, dat mag worden aangenomen dat ze algemeen gekend zijn door de bevolking in de regio waarin ze hun macht uitoefenen.

Toen u naar het hoofd van de politie van Herat werd gevraagd meende u dat dit Mohammad Salim Ihsas was, maar daar was u niet zo zeker van aangezien u eveneens verklaarde dat een zekere Dawud Saba in de plaats van Mohammad Salim Ihsas zou zijn gekomen. Maar dan verklaarde u toch dat het Mohammad Salim Ihsas was. Hoe dan ook, wanneer u werd gevraagd naar wat meer uitleg omtrent deze persoon kon u enkel stellen dat hij commandant van de politie was, welke etnie of van waar hij afkomstig zou zijn kon u niet zeggen. Ook over zijn verleden kon u geen duiding geven (CGVS, p. 10). Nochtans was commandant Ihsas al in het verleden benoemd geweest tot hoofd van de politie in Parwan en Kabul. Toen u werd gevraagd hoelang commandant Ihsas al politiecommandant was stelde u dat eerst Ismael Khan, dan Sarwar Hussein Anwari en daarna commandant Ihsas aan de macht kwamen. Toen u werd gevraagd of Sarwar Hussein Anwari ook politiecommandant was geweest bleek u zich te hebben vergist en dacht u dat er de gouverneur werd bedoeld. Het is opmerkelijk dat u het plots over gouverneurs heeft terwijl de voorbije vragen over commandant Ihsas als politiecommandant gingen. U stelde verder dat eerst Ismael Khan, dan Sarwar Hussein Anwari en daarna Yunus Nuristani als gouverneur van Herat hebben gediend. Toch bleek u niet duidelijk te kunnen

stellen sinds wanneer Nuristani gouverneur van Herat was. Bovendien is zijn naam niet Mohammad Yunus Nuristani maar Ahmad Yussef Nuristani (CGVS, p. 10-11). Daarenboven had u Dawud Saba als politiecommandant aangeduid terwijl hij sinds september 2010 gouverneur is van Herat en dus ook de gouverneur was toen u Afghanistan verliet en niet dokter Mohammad Yunus Nuristani zoals u had beweerd (CGVS, p. 10-11).

Eveneens opmerkelijk is dat u beweerde dat Injil geen politiehoofd zou hebben (CGVS, p. 10). Ook wanneer u met de naam van Khwaja Mohammad Issa werd geconfronteerd bleek u niet te weten wie deze persoon was (CGVS, p. 11). Dat Khwaja Mohammad Issa al enkele jaren actief was als politiechef van Injil bleek u te zijn ontgaan. Ook dat hij in 2005 het doelwit van een aanslag was en in 2009 bij een aanslag om het leven is gekomen bleek u niet te weten. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn dat het hoofd van de politie van het district waar u gedurende een tiental jaar zou hebben gewoond een aanslag heeft overleefd en uiteindelijk bij een aanslag, waarbij nog tien andere mensen werden gedood, om het leven is gekomen. Ook uw echtgenote bleek deze persoon niet te kennen (CGVS N.(...), N.(...), p. 4).

Dat u over Ismael Khan het één en het ander kon zeggen kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Immers, Ismael Khan is over heel Afghanistan gekend en enkel het feit dat u over zijn verleden enkele details kon zeggen is niet voldoende om aan te tonen dat u tot 2010 in Injil zou hebben verbleven. Eveneens haalde u een conflict tussen Zaher Naib Zada en de zoon van Ismael Khan, Mirwais, aan. U wist te vertellen dat Mirwais hierbij om het leven kwam. Wanneer u werd gevraagd wanneer dit was gebeurd, twijfelde u of dit in het jaar 83 (2004) of 86 (2007) had plaatsgevonden, maar dacht u dan toch dat het 86 (2007) was. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier bleek dit in het jaar 2004 te zijn gebeurd. Hoe dan ook, toen u de vraag werd gesteld welke etnie Ismael Khan had bleek u daar niet op te kunnen antwoorden en probeerde u een antwoord te ontwijken door te stellen dat hij soenniet was en zowel Dari als Pashtou sprak (CGVS, p. 11). Nochtans heeft deze heel bekende commandant dezelfde etnie als u en is het heel verbazend dat u dit niet blijkt te weten. Dat u daarnaast nog melding maakt van conflicten tussen soennieten en sjiieten tijdens Ashura van 84 (2005) en de koude winter in 86 (2007) kan opnieuw niet overtuigen (CGVS, p. 13). Dit zijn immers heel bekende gebeurtenissen waarvan de informatie makkelijk te vergaren valt en niet kan opwegen tegen de bovenstaande feiten die u over uw district Injil en de belangrijke personen aldaar niet wist te vertellen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat aan uw herkomst uit het dorp Hadji Akhund in het district Injil in de provincie Herat geen geloof kan worden gehecht. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Het enkele feit dat u de Afgaanse nationaliteit bezit - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept

over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

De taskara die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt is niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Immers dit document kan enkel een indicatie zijn van uw identiteit, een gegeven dat hier niet wordt betwist, maar is geen zins een bewijs van uw beweerde verblijf in het dorp Hadji Akhund tot 2010.

Tot slot dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de Europese Richtlijn 2004/83/EG die in het Belgische recht is omgezet met artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de Afghaanse overheid kan stellen aangezien deze hem niet voldoende kan beschermen tegen de Taliban. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelt dat zijn verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden bevonden en merkt op dat de nota "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers dd. 11 oktober 2010*" uitdrukkelijk vermeldt dat mensen uit heel de provincie Herat in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker vervolgt dat, gelet op de ontvoering van zijn zoon en de ontvoering van de vader van zijn echtgenote, de vrees voor ernstig leed zeer reëel is. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zo diep is ingegaan op het ontvoeringsluik van zijn verhaal en meent de weigering te kunnen uitspreken omdat naar het oordeel van het Commissariaat-generaal het luik met betrekking tot verzoekers herkomst, verblijf, geografische en politieke kennis zeer twijfelachtig is. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze tevens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de nota "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio's Subsidiaire Bescherming. September 2010*" van 11 oktober 2010, twee documenten door verzoeker omschreven als "*Bewijs dat familie van de vrouw van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk verblijft*" en een schets van de plattegrond van het dorp Hadji Akhund door verzoeker gemaakt in het Farsi.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het dorp Hadji Akhund in het district Injil in de provincie Herat zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, dat zich afspeelt gedurende deze periode. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn geografische kennis van zijn beweerde regio eerder miniem blijkt te zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht, hij niet kan duiden hoe ver het districtscentrum van zijn dorp ligt, hij verkeerdelijk stelt dat er in het district Injil geen ziekenhuis of kliniek is alsook dat er geen vluchtelingenkampen in zijn district te vinden zijn, hij, gevraagd naar de nationaliteit van de buitenlandse troepen, antwoordde dat het Amerikanen zijn terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het Italiaanse troepen zijn die in Herat zijn gestationeerd en hij verder ook niet wist te zeggen waar deze troepen dan wel zouden gelegerd zijn, (ii) hij niet zeer vertrouwd leek met enkele namen van invloedrijke of prominente figuren uit zijn district Injil en hij geen enkele commandant, noch van de Taliban noch van andere partijen kan opnoemen, hetgeen uiterst bevreemdend is, gelet op het belang van dergelijke figuren in de Afghaanse maatschappij die in belangrijke mate op een tribale basis gevestigd is en waar de reële machthebbers zoals gouverneurs, commandanten en stamoudsten een dermate belangrijke rol spelen en een zodanig grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven van de gewone burgers dat mag worden aangenomen dat ze algemeen gekend zijn door de bevolking in de regio waarin ze hun macht uitoefenen, (iii) het eveneens opmerkelijk is dat hij beweerde dat Injil geen politiehooft zou hebben en het niet aannemelijk is dat hij niet op de hoogte zou zijn dat het hoofd van de politie van het district waar hij gedurende een tiental jaar zou hebben gewoond een aanslag heeft overleefd en uiteindelijk bij een aanslag, waarbij nog tien andere mensen werden gedood, om het leven is gekomen, (iv) dat hij het één en ander kon zeggen over

Ismael Khan, die over heel Afghanistan gekend is, en hij daarnaast nog melding maakt van conflicten tussen soennieten en sjiïeten tijdens Ashura van 84 (2005) en de koude winter van 86 (2007), twee heel bekende gebeurtenissen waarvan de informatie gemakkelijk te vergaren valt, kan niet opwegen tegen de feiten die hij over zijn district Injil en de belangrijke personen aldaar niet wist te vertellen, (v) het enkele feit dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat niet wordt betwist, an sich geen voldoende aanwijzing is van een reëel risico, vermits het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming en de asielinstanties evenmin de mogelijkheid biedt na te gaan met welke regio in Afghanistan hij, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop hij kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten hij nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt, en (vi) zijn taskara enkel een indicatie kan zijn van zijn nationaliteit, gegeven welk niet wordt betwist, maar geenszins een bewijs is van zijn beweerde verblijf in het dorp Hadji Akhund tot 2010.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn beperkte kennis omtrent zijn voorgehouden regio van herkomst niet betwist doch tracht dit gebrek aan kennis te verklaren of te vergoelijken.

2.3.1. Vooreerst geeft verzoeker aan dat hij nogal gestresseerd was tijdens het interview, dat zijn raadsman samen met een tolk de bestreden beslissing heeft besproken en dat deze duidelijk konden opmerken dat vele vragen onduidelijk werden gesteld, met als gevolg dat hij “foute” antwoorden gaf. Dergelijke post-factum bewering kan geenszins overtuigen. Vooreerst wijst de Raad erop dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt en de interviewer hiermee ook rekening houdt. Elke asielzoeker staat immers onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van de betrokkene verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dat hij er in slaagt aan te tonen van welke regio/land hij afkomstig is. In casu is er geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker zou verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker een aantal kennisvragen werden gesteld, die concrete en evidente feitelijkheden betreffen omtrent zijn beweerde regio van herkomst. Ook van een gestrest persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij dergelijke vragen correct zou kunnen beantwoorden zo hij inderdaad de laatste tien jaar in het dorp Hadji Akhund, in het district Injil (provincie Herat) heeft verbleven. Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zowel bij aanvang als aan het einde van het gehoor werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat hij erop werd gewezen dat hij eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, moest melden, wat hij op geen enkel ogenblik heeft gedaan. Tevens kregen zowel verzoeker als zijn raadsman aan het einde van het gehoor de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. De Raad dient echter vast te stellen dat geen enkele opmerking werd gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor of de gestelde vragen (administratief dossier, stuk 3, p. 1 en p. 17). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat bepaalde vragen onduidelijk zouden zijn geweest. Behoudens wat betreft de ziekenhuizen in de buurt en het districtshuis, waarvoor wordt verwezen naar wat volgt, laat verzoeker overigens na in voorliggend verzoekschrift te concretiseren welke vragen voor hem dan wel onduidelijk zouden zijn geweest.

2.3.2. In zoverre verzoeker de lacunes in zijn kennis van de omliggende provincies, districten enz. tracht te verklaren door erop te wijzen dat hij niet geschoold is en niet veel reist zodat het volgens verzoeker dan ook niet verwonderlijk is dat hij geen grote geografische kennis heeft en hij enkel de weg kent naar de plaatsen die hij werkelijk bezoekt, wijst de Raad erop, en dit los van het gegeven of de betrokken vreemdeling al dan niet analfabeet is, dat van de asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land, mag verwacht worden dat hij afdoende correct kan antwoorden op eenvoudige vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en het niet onredelijk is om enige geografische kennis te verwachten omtrent de regio waar hij beweert gedurende de laatste tien à elf jaren te hebben gewoond. Het is immers niet omdat men ongeschoold is of niet veel zou gereisd hebben, dat men verstoken is van iedere kennis. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, is verzoekers geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst evenwel dermate miniem dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf aldaar gedurende de laatste tien à elf jaren.

Zelfs al zou verzoeker het woord district verkeerd begrepen hebben, zoals ook ter terechtzitting wordt betoogd en is het normaal dat hij niet op de hoogte is van de ziekenhuizen van zijn district, wijst de Raad erop dat het niet aannemelijk is dat een inwoner van Herat of het district Injil niet op de hoogte zou zijn van de vluchtelingenkampen in de regio vermits dat er drie zijn waar in 2008 nog meer dan 4000 families werden opgevangen en het kamp Maslakh, vlak bij Herat, het grootste vluchtelingenkamp is van

Afghanistan waar in 2000, 12.000 families werden opgevangen (adm. doss. stuk 15 landeninformatie stuk 7, "Dismail reality greets Afghans who flock to camp for aid"; stuk 6 "Internally Displaced Persons Caseload by district of displacement – en Aug. 2008"). Deze vaststelling, die door verzoeker op zich niet wordt betwist, kan niet worden verklaard door stress, lage scholing of een onduidelijke vraag.

Bovendien valt verzoekers onwetendheid omtrent het bestaan en de locatie van een districtscentrum niet te rijmen met zijn bewering 10 of 11 jaar in Injil te hebben gewoond vermits er zelfs een aanslag werd gepleegd op het districtscentrum op 12 juni 2009 (adm. doss., stuk 15 landeninformatie, stuk 4 Anso-rapport p. 10). Dat verzoeker de Italiaanse buitenlandse troepen aanziet voor Amerikanen kan nog worden aangenomen, maar dit biedt nog geen verklaring voor het feit dat verzoeker evenmin kan aangeven waar deze troepen dan wel gelegerd zijn.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt finaal ondermijnd door de vaststelling dat hij evenmin vertrouwd blijkt te zijn met enkele namen van diverse invloedrijke of prominente figuren uit zijn district Injil en hij weliswaar melding maakt van ontvoeringen van kinderen door de Taliban maar hij geen enkele commandant, noch van de Taliban noch van andere partijen kan opnoemen. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, is zijn onwetendheid omtrent de lokale gezaghebbers van de laatste jaren in Injil en Herat uiterst bevreemdend, gelet op het belang van dergelijke figuren in de Afghaanse maatschappij die in belangrijke mate op een tribale basis gevestigd is en waar de reële machthebbers zoals gouverneurs, commandanten en stamoudsten een dermate belangrijke rol spelen en een zodanig grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven van de gewone burgers dat mag worden aangenomen dat ze algemeen gekend zijn door de bevolking in de regio waarin ze hun macht uitoefenen. In dergelijke context is het evenmin plausibel dat verzoeker niet zou weten dat het hoofd van de politie van het district waar hij gedurende een tiental jaar zou hebben gewoond een aanslag heeft overleefd en uiteindelijk bij een aanslag, waarbij nog tien andere mensen werden gedood, om het leven is gekomen. Verzoekers uitleg voor zijn uitermate beperkte kennis in dit verband, namelijk dat hij nog nooit een aanvaring heeft gehad met de politie en hij ze daarom dan ook niet kent, dat hetzelfde geldt in verband met de politiek, dat er in Afghanistan een heel andere cultuur is die niet te vergelijken valt met de onze, dat ginds namelijk iedereen zich met zijn eigen zaken moeit terwijl in onze cultuur een actieve betrokkenheid in het openbaar leven wordt aangemoedigd en dat het niet verwonderlijk is dat hij geen namen kende van leden van de Taliban daar de "War on Terror" ervoor gezorgd heeft dat het beter is voor deze heerschappen om zo anoniem mogelijk te opereren zodat de kans kleiner is dat zij verlinkt zouden worden door de plaatselijke bevolking, kan, mede gelet op wat voorafgaat en de uitgebreide informatie toegevoegd aan het administratief dossier, bezwaarlijk ernstig worden genomen. In de mate verzoeker nogmaals herhaalt dat hij laaggeschoold is, herhaalt de Raad dat dit gegeven zijn manifest gebrekkige kennis omtrent zijn directe en persoonlijke leefwereld niet kan toedekken.

Tot slot is het de Raad niet duidelijk en verzoeker licht ook niet toe op welke wijze de door hem als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde schets van zijn dorp enige afbreuk kan doen aan het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen omtrent zijn manifeste onwetendheid over zijn voorgehouden regio van herkomst.

2.4. In de mate verzoeker aanhaalt dat de familie van zijn vrouw reeds in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling werd erkend, kan niet worden ingezien op welke wijze deze informatie dienstig kan zijn voor de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas. Niet alleen bevatten de door verzoeker ter staving van zijn betoog neergelegde attesten, namelijk bewijzen van inschrijving van de familie N. in de gemeente Stockport en de inschrijving van H. N. in het kiesregister van Manchester, niet de minste informatie aangaande een eventuele asielaanvraag en beweerde erkenning van familieleden van de echtgenote van verzoeker, voorts blijkt uit niets enige familieband tussen deze personen en verzoeker en/of zijn echtgenote, laat staan dat zij een gemeenschappelijk vluchtrelaas zouden delen. Elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient overigens op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze de eventuele erkenning van familieleden in het buitenland, verzoekers flagrante onwetendheid omtrent zijn beweerde regio van verblijf gedurende de laatste tien of elf jaren, zou kunnen verschonen.

2.5. Zo verzoeker nog verwijst naar de ontvoering van zijn zoon en de ontvoering van zijn schoonvader en laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zo diep is ingegaan op het ontvoeringsluik van zijn relaas, wijst de Raad erop dat, gelet op het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van Injil en Herat, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt dat verzoeker niet aantoonst afkomstig te zijn uit het district Injil, provincie Herat. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden

vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Overigens is er geen sprake van ontvoering van de schoonvader doch blijkt uit de verklaringen, zoals herhaalt ter terechtzitting, dat de schoonvader een tiental jaar geleden, ten tijde van de Taliban werd gearresteerd en gedetineerd en hij uit de gevangenis kon ontsnappen en vluchtte naar Pakistan en het Verenigd Koninkrijk, waar hij werd erkend als vluchteling.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.7. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch is het noodzakelijk dat hij aannemelijk maakt uit welke regio hij precies afkomstig is zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en geografische gegevens, dat hij op de hoogte is van een aantal commandanten in de streek alsook van een aantal invloedrijke personen in zijn regio van herkomst. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is verzoekers geografische kennis van de regio waar hij beweert de laatste tien tot elf jaar te hebben gewoond echter ondermaats tot nagenoeg onbestaande, kan hij nauwelijks toelichting geven bij een aantal belangrijke politieke figuren en heeft hij evenmin enige kennis van talibancommandanten of belangrijke personen uit zijn streek. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn afkomst en hij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden. Daarenboven legt hij geen enkel overtuigend document neer waaruit kan blijken dat hij in Herat of elders in Afghanistan verbleven heeft. Immers, verzoeker legt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit enkel een taskara neer. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, vormen de gegevens uit deze taskara echter geenszins een bewijs van verzoekers verblijf in het dorp Hadji Akhund tot 2010, zodat het document niet vermag de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd levensloop te herstellen. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker het door eigen toedoen de asielinstanties onmogelijk maakt om zijn nood aan bescherming correct in te schatten. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat hij niet tegemoetkomt aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria*

for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen. De verwijzing in het verzoekschrift naar de nota *“Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers dd. 11 oktober 2010”*, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat mensen uit heel de provincie Herat in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, alsook de opmerking dat *“Naar het schijnt (...) er over het algemeen geen binnenlands vluchtalternatief beschikbaar (is)”* doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS